

V sredo, četrtek in soboto
labaja in volja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vsa leta 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . .
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .
Po pošti:
Za vsa leta 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . .
za četrt leta . . . 2 . . . 60 . . .
Vredništvo in upravništvo
je v gosposkih ulicah
(Harringasse) št. 117.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiska 1krat,
5 kr., če se tiska 2krat,
4 kr., če se tiska 3krat.
Veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
kolek (štampelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 22.

V Mariboru 20. februarja 1869.

Tečaj II.

Volilnim možem mariborskega, št. lenartskega in slov. bistriškega okraja.

Prevzeli smo preimenitno nalogo, da volimo v imenu svojih sosedov in rojakov 27. t. m. za naš volilni okraj deželnega poslanca. Slabo bi ustrezali svoji dolžnosti, ko bi se te naloge lotili, predno smo jo resno in skrbno premislili, in morebiti v deželni zbor poslali moža, ki bi našega in zaupanja naših volilcev ne bil popolnoma vreden. Svesti si svoje prevzete dolžnosti smo stopili podpisani možje med seboj in pa z narodnim volilnim odborom mariborskim v osebne in pismene dogovore, da bi se zedinili o lastnostih, ktere mora imeti naš poslanec. Tu jih javno razglašajo, da se vedó tudi naši tovariši po njih ravnati.

Naš poslanec mora biti pred vsem naroden. Prepričani smo, da more narod v dušnem in materijalnem obziru le na narodni podlagi napredovati. Narod, ki sam sebe in svojega jezika ne spoštuje, mora iti v pogubo in propasti. Zatorej tirjamo, da naš poslanec naš jezik zna in spoštuje, in globoko bi obžalovali, ko bi se bilo nekoliko naših rojakov tako daleč izgubilo, da bi si moglo za svojega zagovornika izvoliti moža, ki je očiten nasprotnik našega narodnega napredka.

Naš poslanec mora biti neodvisen, v svojem prepričanju in ravnanju neomahljiv, in ne sme nikjer gledati na svoj lasten dobiček. Naša narodnost je v vedni nevarnosti, naši nasprotniki nas neprenehoma napadajo, in kdor nas hoče v teh nevarnih okoliščinah braniti, ne sme mu rok vezati ne služba, ne kako drugo stanje, ne smejo gavarjati ne časti, ne viša služba ali denarni dobiček; edino čast ima iskati v tem, da je po volji in na dobro delal svojim volilcem. Preveliko je število onih, ki so nam obljube delali, kedar so nas potrebovali, v nevarnih časih pa zapustili in odpadli.

Naš poslanec mora biti svobodomiseln. Le ako bo ljudstvo smelo samo svoje zadeve oskrbovati in za svoje potrebe skrbeti, le ako se razvije svobodno življenje v srenji in državi, imamo pričakovati boljše prihodnosti za-se in za svoje naslednike. Zatorej mora biti naš poslanec posebno neodvisen od večine sedanjega deželnega zbora, ktera večidel rada potrди, kar dunajska vlada tirja, in se le malo ozira na naše posebne potrebe.

To so glavne lastnosti dobrega slovenskega poslanca. Vse pa nahajamo v obili meri zedinjene v osebi

g. dr. Dominkuša,
odvetnika v Mariboru,

kterega Vam torej živo priporočamo kot drugega zagovornika našega okraja v deželnem zboru štajerskem.

Kako se ima narod ne le z besedo, ampak z deli spoštovati, je videl g. dr. Dominkuš že v svoji rodovini. Imé njegovega deda se še dandenes s spoštovanjem imenuje v Središkem obližji, in njegov oče si je pridobil ljubezen svojih rojakov, da so ga leta 1848, dasiravno je bil grajščinski gospodar, slovenski kmetje dvakrat v deželni zbor volili. V otročjih letih torej se je g. dr. Dominkuš že navzel ljubezni do svojega naroda, ktero je v dejanskem življenju vselej z deli izpričeval. V njegovi pisarnici se je poleg nemškega že od nekdaj tudi slovensko pisalo. Ne nevolja uradov, ne denarna izguba ga ni mogla odstrašiti, da ne bi bil tudi gledé jezika Slovincem pravičen. Njegovemu rahločutju samemu bi ne bilo po volji, ko bi hoteli tu na veliki zvonec razobešati, kar je on storil v podporo slovenskih društev, za ustanovljenje in razširjenje slovenskih časnikov in knjig, zamolčati pa ne smemo, da še dandenes vživa njegovo izdatno denarno podporo mnogo učencev nižih, srednjih in viših šol, kateri bi se bili morali brez njega odpo-vedati šoli, učenju in boljši prihodnosti. Prebivalci mariborskega mesta in okolice pa Vam znajo povedati, koliko si je g. dr. Dominkuš prizadeval, da so se olajševale in konečno odpravile krivice pri mariborskih mitnicah (mautah). Kdor se tako vede, na njega smemo zaupati in se trdno zanašati, da nikjer ne omahne, ampak da bo v zvezi z drugimi slovenskimi poslanci vse storil, karkoli bi moglo služiti spodnji Štajerski in njenim prebivalcem na olajšanje in izboljšanje, in vsem Slovincem pomagati do srečnejše prihodnosti.

Poleg navedenih lastnosti dobrega poslanca ste gotovo slišali še omenjati, da mora biti poslanec podučen, zveden in skušen, da mora znati dobro govoriti, da mora natanko poznati deželo, njene prebivalce in potrebe. Vse te lastnosti ima tudi g. dr. Dominkuš, in smemo trditi, da se more v teh zadevah meriti z vsakim drugim kandidatom, ki se Vam morebiti priporoča, in da ga bo gotovo odmeril. Opominjamo Vas le, da je tudi sam posestnik in gospodar, da sam čuti bremena in težave kmečkega stanu, s katerim je že po svojih opravilih v vedni dotiki in zvezi, ktorega torej do dobrega pozna.

Rojaki! S pazljivim očesom bo gledal 27. t. m. na nas vsak pošten sin svoje matere slovenske. Domovina vidi v nas čuvaje zadnjega svojega, že tolikrat prestavljenega mejnika in pričakuje, da ne za ped ne odstopimo slovenske zemlje, ktero smo po svojih očetih slovensko sprejeli, in ktero moramo — ako nočemo biti nezvesti oskrbniki — svojim sinovom slovensko zapustiti. Ne goljufajmo upanja, ktero v nas stavijo naši slovenski bratje, ne pozabimo svoje svete dolžnosti do sebe in naroda, in pomnimo vse-gdar na resnične besede našega pesnika, ki pravi:

Kdor zaničuje se sam,
Podlaga je tujčevi peti!

To smo Vam hoteli pred volitvijo v resen premislek ponuditi. Ako si bodete vse to skrbno razmislili, potem smo prepričani, da bodete v odločivai uri, in dan volitve z nami enih in istih misli, in da bomo vsi soglasno in navdušeno izrekli:

Gosp. dr. Dominkuš je in ostane naš poslanec!

V Mariboru februarja meseca 1869.

(Sledé podpisi narodnih volilnih mož, kterih pa ne tiskamo, ker se bo ves oglas s podpisi vred itak še posebej tiskal in razposlal.)

Mariborska volitev.

V. *)

Malo bo v mariborskem okraju zdaj ljudi, kterim bi se ne bil od nemške strani v roke potisnil list, na katerem narodni nasprotniki trdijo, da se poganjajo za spravo med narodi, za napredek v svobodi in za blagostanje štirskje dežele. Ko bi bila našim nasprotnikom ta obljuba prišla iz srca, veselili bi se je in prvi podali roko k prijateljstvu. Ali skušnija prejšnjih let noter do današnjega dne nas uči, da je to obetanje le sladki med, na kterega naj bi se vjel lahkoveren volilec, zlasti nas učé zadnji dnovi, da naši nasprotniki drugače govore in drugače delajo. Ogledimo si stvar! Sprava med narodi bi bila pogodba, sklenena med Nemci in Slovenci, v kteri bi se natanko določile pravice, ktere mora Nемеc priznavati Slovencu in Slovenec Nemcu, da bi mogla mirno in prijateljsko drug živeti poleg drugega. Oba naroda bi morala sklepati to pogodbo po svojih zastopnikih ali poslancih, kterega bi morali Slovenci voliti med seboj. Mi Slovenci nismo Nemcem te pravice nikdar in nikjer krtili, v nemški okraj se ni šel še nikoli Slovenec ponujati za poslanca. Ali pa tudi Nemci tako? Ne! Da molčimo o drugih, naj pokažemo samo na mariborski okraj, kjer se nam z vsemi pripomočki vsiljive agitacije vrira Nемеc, ki ne zna našega jezika, ki torej tudi ne more imeti niti srca niti glave za nas in naše potrebe. Ostanimo pri pogodbi in spravi! Kdo bi jo sklepal, ko bi se — česar pa ne verujemo — res volil Nемеc za našega pooblaščenca? Od nemške strani bi jo sklepal Nемеc, od naše strani zopet Nемеc, torej Nемеc z Nemcem, pogodba bi bila enostranska, vse bi ostalo pri starem. Pogodba bi veljala le toliko časa, dokler bi mogel biti Slovenec zadovoljen z drobtinico, ki bi padla od mize, pri kteri bi se Nemca posmehovala kratkovidnim Slovencem. Iz tega že je razvidno, da stranki, ki nas hoče že pri pogajanju, pri sklepanju sprave pripraviti ob naš ravnopravni glas, ne more biti za mir in spravo, ampak le za gospodarstvo, kterega je toliko časa nad nami imela in kterega se ne more odvaditi. Kakor torej tudi Slovenci želimo miru in prijateljstva z Nemci, vsak dan se bolj prepričujemo, da s takimi možmi ne moremo sklepati pogodbe, ki bi nas imela le trenotek časa vezati.

In kako so začeli naši politični in narodni nasprotniki delati prve priprave za novo pogodbo ali spravo med Nemci? To ravnanje smo razlagali v vsej njegovi gnjusobi v zadnjih listih, ko smo podirali gromado, ktero so bili ti gospodje nakopčili iz laži, obrekovanj, grdenja in sumničenja proti nam Slovencem, in ktero so hoteli s žrjavico svoje strasti zanetiti, da bi bil njen pohlepni ogenj požgal vezila, ktera vežejo slovenska srca med seboj, slovenski narod z njegovimi javnimi zagovorniki. H koncu teh člankov nam je zavrniti še eno očitjanje. Lahkovernim dušicam so razlagali naši nasprotniki, da se Slovenci v deželnem zboru in v življenju sploh nasproti stavijo na predku in svobodi. Kakor navadno tudi tukaj niso vedeli svoje zlobne trditve spričati z dokazi. Nam se prav zdi, da so kakor pravi hinavci svoje lastne napake hoteli zvrniti na slovenske rame — vsaj v vsem svojem vpitju niso vedeli povedati, kaj so oni za naš narod, za napredek in svobodo storili, kaj in kako hočejo v ta namen storiti v prihodnje, ampak svoje široke režece rane so vedno le s tem pokrivali, da so kazali na rane, ktere so nam vsekali v svoji zlobni domišljiji. Posebno so sumničili postopanje naših slovenskih poslancev v deželnem zboru. Žal nam je, da nam denes prostor ne dopušta, na tanko in dobro pokazati po stenografičnih zapisnikih, da so naši štirski poslanci pri vsaki priliki govorili za enake pravice in svobodšine vseh avstrijskih narodov in vedno pomoči tirjali svojim volilcem. V zadnjem zasedanji sta poslanca Herman in Vošnjak jasno in določno izrekla, da Avstriji ni pomoči, kakor ako se podelé vsem narodom enake pravice in sta odkritostno kazala na žalostne posledke sedanje nemško-magjarske politike — nepovoljne razmere avstrijskih Slovanov sta opisala tako živo pa resnično, da so njune besede nemškim gospodarjem še dolgo potem po ušesih brenčale. Za pravico in ravnopravnost sta se pogovarjala, ko je bil govor o Dominkuševi in Schmidtovi volitvi in sta razkrila, kako enostransko je postopal deželni zbor in odbor proti Slovencem in kako milostljivo proti Nemcem. Dve prelepi interpelaciji so predložili naši poslanci vladi, ktero so vprašali, kedaj in kako bo vlada preskrbela, da se konečno enkrat vrata odpro slovenskemu jeziku v urade, šole in javno življenje in da se odpravijo dosedanje nepostavnosti. Mnogo so eden za drugim govorili za to, naj se zboljšajo naše šole, naj se napravi realna gimnazija na Ptuj, naj bi se z deželno pripomočjo izdajal slovenski gospodarski list, naj bi se ne odpravila slovenska stolica na vseučilišči v Gradu, naj bi bili deželni uradniki po naših toplicah vsaj zmnožni slovenskega jezika. Na dalje smo jih slišali svoje krepke besede oglašati, naj se zboljša sedanja postava o okrajnem zastopu, ki je slovenskemu kmetu v teh zborih popolnoma usta zamašila. Davno že je bil g. Herman dokazal, da moramo Slovenci na Štirskem neprimerno svojih sinov v vojake pošiljati, letos je dokazal gosp. dr. Vošnjak, da plačujemo neprimerno veliko davka. Ko so bile na dnevnem redu ceste, tirjali so, naj se na deželne stroške popravljajo tudi nam, ne le Nemcem na gornjem Štirskem.

Dr. Vošnjak je v posebnem nasvetu tirjal, naj se popravijo in ograde bregovi Dravine, da ne bo škode delala in žetev pokvarjala. Poslanec Lipold je posebno pridno delal v finančnem odboru. Ako se torej ozremo na kratki letošnji deželni zbor, vidimo naše poslance, da so v državopravnih, ustavnih, šolskih, narodnih in narodno-gospodarskih vprašanjih vselej krepko zagovarjali tirjatve našega časa, tirjatve napredka in svobode, da so hoteli svobodo in pravico, ktere Nemcem nihče ne krati, raztegniti tudi na svoje volilce, poštene Slovence, da smemo torej z njihovim vedenjem popolnoma zadovoljni biti. Stalo bo prihodnji teden na Slovencih samih, ali si hočejo število svojih zagovornikov v deželnem zboru pomnožiti, ali pa poslati tje

*) Bila je pomota, da je zadnji naših člankov s tem napisom imel predstavljeno številko VI.; članek je bil IV.

moža, ki bo za to glasoval, kar bodo tirjali Nemci, pri slovenskih tirjatvah pa si svoja učesa mašil. Kako slovenski rodoljubi sodijo o našem kandidatu, priča oklic narodnih volilnih mož, kažejo naši dopisi in mislimo, da bodo vsi slovenski volilci poslušali glasove in svarila svojih rojakov in prijateljev in 27. t. m. soglasno volili g. dr. Dominkuša!

Dopisi.

Iz Vranjskega. J. S. [Izv. dop.] Znano je, da so Vranjčani poslali našemu deželnemu zboru adresu: naj se vpelje slovenski jezik v uradnije in naj se slovenski Štajar pridruži zedinjeni Sloveniji. — Deželni odbor je hotel Slovence podučiti z neko brošurico in poslal to na okrajne zastope, da bi razširjali nepoklicani poduk. — Naš okrajni odbor ga je s kratka zavrgel ter djal, da ga Slovenci ne potrebujejo, ker sami vedó, kaj delajo iz zrelega prepričanja in je zavrnil dež. odbor s tem, da on ni pooblaščen takih podukov med ljudstvo trositi, kajti prošnje za zedinjenje Slovencev so bile na dež. zbor in ne na odbor stavljene, zbor pa tudi še odbora nikakor ni pooblastil, ter da je ta poduk slovenskemu narodu razžaljivo sestavljen. Ta predmet se je obravnaval v veliki skupščini okrajn. zastopa — kjer se je z večino glasov odbil in zavrgel (aristokrati so bili nasprotna majšina). Skupščina okrajna pa je še pri tej priliki zopet izrekla željo, naj se vpelje slovenski jezik v vse urade na slovensk. Štajarji, kteri naj se združijo s zedinjeno Slovenijo. — To pa je bila žrjavica našim renegatom in od te dobe se datira neprestano protinarodno hujskanje. —

Pretečeno saboto, 13. t. m. smo imeli volitev volilnih mož k volitvi dež. poslancev. Ne bi bili verjeli, da bi tako podšuntani bili nekteri volilci! — Borba je bila goraka, — kajti bilo je treba 3krat voliti in končno še vladje; — ali sreča je potegnila na narodno stran, ter še osoda vladje je pokazala, na kateri strani je pravica; izvoljeni so gg. Šventner, Brinovec in Šentak. —

V ponedeljek, 15. t. m. pa je bila seja srenjskega zbora, pri kteri je med drugimi predmeti na vrsto prišla tudi odločba uradnega jezika v srenjski pisarnici na poziv c. k. okrajn. glavarstva v Celji. Prišli so od prvega do slednjega vsi odborniki, čeravno jih drugekrat vseh vkup spraviti nikakor ni mogoče. — Tisti možje, ki so pred nekoliko meseci na dež. zbor podpisali addresso za vpeljevanje slovenskega jezika v vse naše urade in zedinjenje Slovenije, bili so podšuntani došli ta dan z namenom, vbrniti vpeljevanje slov. jezika v srenjski urad. G. župan je predložil: Ker je večina srenjčanov nezmožna nemškega, naj se obč. uradovanje tako vravna, da se slov. pisari splošno, nemško pa za vse tiste, ki to želé in zahtevajo, ker tako tirja postavna ravnopravnost, in pravica — Dva moža, ki sta bila brojena k nasprotnikom, nista mogla se podati, da bi ravnopravnost zametavati pomagala in storila sta večino za ta predlog. To vidši, so po moralnem pritisku tudi drugi vstali, tako da je predlog bil enoglasno sprejet (doda se ni črke slovenski pisarilo). Živ dokaz tedaj, da so Vranjčani še dobre volje, ako bi jih le ne pačili — „ničle pred številko“ — filistri! — Pač bi bilo želeli in veselo, če bi Vranjčani bili z Vranjčani in ne podajali posluha grdemu hujskanju vremenjakov vetrnjakov! —

Iz Fravhajma 16. febr. [Izv. dop.] Z veliko nevoljo smo brali oklic, v katerem nekoliko domačinov in mnogo tujcev priporoča g. penziji-niranega stotnika Seidela za deželnega poslanca in v katerem pravi, da omenjeni gospod želje in potrebe našega kraja dobro pozna, in da bo kedaj delal za mir med narodnostimi in za napredek na svobodni podlagi. Hočem vam le eno naših skušenj naznaniti, iz ktere boste videli koliko g. Seidel, ki se baha s svojim stanjem kot predsednik okrajnega zastopa, in pa njegova stranka spoštuje ljudske želje, ustavne naše pravice in kako ti ljudje delajo za mir med narodnostimi. Naša srenja je hotela prodati nekoliko srenjskega zemljišča in je to po postavi naznanila okrajnemu zastopu ter prosila potrebnega dovoljenja; z odlokom 3. septembra 1867 je okrajni zastop prodajo dovolil s tem pogojem, da se predloži še zapisnik, iz kterega je razvidno, da so srenjski volilci prodajo dovolili. 17. sept. 1866 je sklical naš župan vse volilce, ki so prodajo potrdili in še isti dan se je napravil dotični zapisnik v slovenskem jeziku in se poslal s prejšnjimi pismi okrajnemu odboru v Mariboru. Odbor pa menda ni hotel slovenskega zapisnika videti, kajti 10. dec. nam je poslal odlok, v katerem pravi, da se nam daje konečno veljavno dovoljenje za prodajo z istim pogojem kakor prvič, da se namreč dokaže privoljenje srenjskih volilcev. Na to je naš obč. spoštovani župan v imenu srenje prav spodobno odgovoril, da leži tak zapisnik poleg drugih pisem; naj ga torej odbor le izvoli pogledati. Ako bi pa slovensko pisanega zapisnika odbor ne umel, naj si ga da prestaviti ali vsaj raztolmačiti. V prihodnji seji okrajnega zastopništva je bila huda vihra zaradi fravhajmskih Slovencev, ki so razen tega v drugi prošnji od 4. januarja 1868 prosili, naj bi se naši srenji v prihodnje slovensko dopisovalo. Odbor se je bil vsedel nad naše slovenske vloge in rekel, da je našel v njih 14 jezičnih napak, da pa mora fravhajmsko srenjsko zastopništvo znati tudi nemški pisati, kajti prošnji je bilo prideto tudi nekoliko nemških pisem. To je sicer res, samo da je odbor pozabil, da so nam delali nemška pisma notarji in odvetniki, v kterih delokrog taká dela spadajo, in da bi se iz teh pisem ne smelo ničesar izpeljavati, ko bi se tudi mi hoteli odpovedati svoji postavni pravici po slovenskem jeziku.

Po viharji seji, v kteri so sedanji podporniki Seidelnovi prav pridno mahali po razposojenih Slovencih, storil se je sledeči sklep: „Okrajnemu odboru se nalaga, naj fravhajmsko srenjo zaradi razžaljivega in nespodobnega govorjenja v njeni vlogi da odlok, da sme okrajni odbor srenjam mariborskega okraja uradno le v nemškem jeziku dopisovati.“ Kakor sem že rekel, ni naš župan drugega storil, kakor okrajnemu odboru pisal, naj izvoli brati slovenski zapisnik — in to že je odborovo enostransko tako počilo, da pred javnim svetom podtika županovemu pisanju razžaljivost in nespodobnost.

Po moji priprosti misli je odborovo ravnanje v tej zadevi vse prej kakor pravično, svobodomiselnost in spravno za narodnosti.

Svojo nesalomonsko odloko glede rabe nemškega in slovenskega jezika je okrajni odbor vsaj v svojih očeh s tem opravičeval, da je rekel, da samo za eno srenjo ne bo slovenski uradoval, ker bi za slovensko pisanje potreboval zapriseženega prestavljalca ali tolmača, ker odbor sam slovenski ne umé.

Proti temu naj se mi dovolijo ta-le ponižna vprašanja: Ali je v mariborskem okraji res samo ena slovenska občina? Ali je okrajni odbor ali zastop vprašal posamezne občine, si li želé nemškega ali slovenskega dopisovanja in uradovanja? Ali se je držal odbor pri tem odloku načela ravnopravnosti? Ali pozna odbor potrebne postave? Ali je odbor imel tudi za našo prošnjo posebnega zapriseženega tolmača, ki mu je pri svoji prisegi povedal, da je v našem pismu 14 jezičnih napak? Če pa ni imel tolmača, kako je to, da odbor na eni strani pravi, da ne umé slovenskega jezika, na drugi nam pa vendar vé naštevati jezične pomote? Ako so stroški za slovensko pisavo preveliki, naj se nam pové, ali Slovenci nič ne plačujemo k potrebam okrajnega zastopa? Ali so slovenske želje v odborovih očeh popolnoma nevedne? Ali je v mariborskem okraji več Nemcev ali več Slovencev? Ali je ljudstvo na svetu zaradi okr. zastopa, ali zastop zaradi ljudstva? Ako v eni srenji par ljudi nemški umé, zakaj bi moralo 500—600 Slovencev v nevednosti ostati? Ali ne sme vsak državljan vedeti, kaj se v okraji godi? Okrajni odbor se huduje že zaradi nekaterih slovenskih vrstic, katerih ni umel, kako pa da se sili večina okrajnih prebivalcev z neumljivo in neznanu nemščino? —

Ali sme pravo zastopništvo tako naravnost pod klop metati pravične želje, ne posameznega človeka, ampak cele srenje? Ako občine iz Dunaja in Gradca dobivajo postave v slovenskem jeziku, zakaj bi ne smeje slovenske pisave prositi pri svojem okrajnem zastopu? Ali je ponižna prošnja poštemu človeku razžaljiva? Ali stoji Maribor na bolj nemških tleh kakor Gradec in Dunaj? — Taka vprašanja bi lahko še brez konca nadaljevali, pa prepričani smo, da nam brez rudečice v obrazu niti na dozdanja ne vedo odgovoriti, niti okrajni zastopniki niti zastopov predsednik g. pensionirani stotnik Seidl. Le eno opombico hočem še pristaviti. Vsak pošten človek mora priznati, da Maribor stoji na slovenski zemlji. Nemci so med nami le naseljenci. Mariborski domačini pa so vsi po rodu in krvi Slovenci in le nemške učilnice so jih gnale tujstvu v naročje. Pa ne le v naročje, ampak tudi popolnoma v roke! To se je pokazalo že pri zadnji volitvi za mariborsko mesto, ktero ni imelo ni enega domačina, ki bi ga bilo sposobnega spoznalo, da bi bil mesto zastopal v deželnem zboru. Tujca si je moralo voliti, tujca, kterega je še leto poprej na vse pretege črnilo in grdilo. Zdaj pa hoče tudi nam slovenskim kmetom usiliti tujca, ki po navadni pameti ne more imeti niti srca niti razuma za naše potrebe! Mislim, da smo slovenski kmetje še toliko svesti samega sebe, da si ne bomo dali očitati, da bi ne imeli domačina, kteremu bi dali v roko nekoliko svoje prihodnosti! Mislim, da se torej noben Slovenec ne more pustiti omamiti z Seidelnovimi in z obljubami njegove stranke, ampak da bo vsak volil, kakor se spodobi, volil in delal za narodnega kandidata g. dra. Dominkuša.

Da se h koncu vrnem še enkrat k naši fravhajmski zadevi, moram potrditi, kar je nedavno pisal „Slov. Nar.“ Na našo gori omenjeno vlogo nam sedanji nemški kandidat še zdaj ni dal odgovora, dasiravno je tega že preteklo več kakor leto in dan, dasiravno smo odgovora prosili že po časniki. Kako zaupanje bi mogli imeti do moža, ki tako malo gleda na naše želje, na naše prošnje in na svojo dolžnost? Ali moremo misliti, da bi g. Seidl spolnoval dolžnosti deželnega poslanca, če so mu pretežavna opravila okrajnega zastopnika? Mislimo, da ne! Zatorej mu ne nalagajmo novih dolžnosti, dokler sedanjih ne more izpolnjevati!

Iz celjske okolice, 16. febr. [Izv. dop.] V. Jaz Vam še nisem iz te lepe okolice nikoli pisal, domorodna dolžnost pa tirja od mene, da Vam naznanim, kar se pri nas godi, da Vam zberem glase, kateri se pri nas raztrošeni čujejo in da povem Slovence, da naši nasprotniki, če jim je vse drugo prizadevanje že spodeletelo, tudi s sladkimi hinavskimi besedami znajo pred Slovence stopiti ako gre za to, mesto zadobiti, iz kterega bi mogli vse izkoreniniti, kar je slovenskega. S takimi sladkimi besedami nas nadlegujejo naši mestni nemškutarji v priporočilu svojega ustavoljubnega kandidata dr. Leitmajerja. Ker ga jaz že več let dobro poznam, ne moramo mali črtici molčati, da bodo Slovenci na tanko vedeli, kaki možje se njim ponujajo, in za kako bedaste si mora Celjsko mesto slovenske kmečke volilce misliti, če si predrzne s takim kandidatom pred nje stopiti. Ta gospod, kterega vsikdar pod rebri zbodne, če slovenski glas sliši, se šopiri zdaj z slovenskim jezikom. Zakaj samo zdaj, ko bi rad na tisto mesto prišel, na kterem rastejo vladi udanim možem dobre službe? Ta gospod je predsednik tistega nemškutarskega društva v Celji, ktero je največji sovražnik vsega slovenskega, društva, ktero bi rado Slovence v čiste Nemce spremenilo, če bi le mogoče bilo, kterega udi se vsegrad razkačijo, če glas slovenskega govora zaslišijo. Omenim samo, da so udje tega društva enkrat v gostilnici, v ktero so tudi nekateri naših cenjenih narodnjakov prišli, in slovensko se pogovarjali, rekli, ko so Slovenci odšli: „odprim o k n a, d a s e s l o v e n s k a s m r a d r a z k a d i ! ! ! — Predsedniku tega v istini „prenapetega“ društva se priljubi obracati na tiste zaničevane Slovence, in zahteva od njih voljen biti! Gotovo, čestiti celjski Slovenec, če bo mož, kterega ustavno društvo celjsko tebi za kandidata ponuja, kedaj glas za Slovence in njih narodne pravice povzdignil, tedaj bode tudi Savina nazaj proti Žavcu tekla.

Kako si morete Slovenci nadjati od moža, kterega društvo priporoča, da bi on za Slovence, za pravice njegove, za zaničevani slovenski jezik, za to, da se samo v tem jeziku po uradih piše, svojo besedo kedaj povzdignil? On vam v svojem priporočilu tega še obljubil ni: On govori, da bode za svobodne šole skrbel, ali on je modro zamočlal, kako bode on zanaše slovenske

šole skrbel. Celjska mestna občina je mestno šolo v občinsko spreobrnila, zato, da njo lahko po svoji volji čisto ponemčuje, samo za to, da njim morajo učitelji po njihovi nemškutarski godbi ravnati se. — Pogledati nam je tedaj treba, le malo v vsakdanje življenje, in znane so nam tiste preuredbe, tista svoboda šole, za katero se ta novi kandidat v dež. zboru potezati misli. Celjan nikdar s Slovence slovenski ne govori, če ne vé, da ima denar v roki, drugač se ga boji, kakor bolezi. Jaz še ne verjamem, da bi ta gospod toliko slovenskega jezika zmožen bil, da bi bil pismo, s kterim se na Slovence obrača, sam spisal, če tudi zdaj trdi, da bođe njegovi nalogi največja podpora slov. jezik. Tudi g. Lohninger, dokler je še slov. Gradec zastopal, je vsegrad kričal, kedaj je kateri slov. poslanec za Slovence se potegoval: „Jaz mu odrekam pravico, v imenu Slovencev govoriti, todi mene so Slovenci volili in jaz se ne potegam za to, kar ta gospod pravi, ker mi ni po volji.“ — To Vas naj nič ne moti, če je on v Celji preiskalni sodnik, da bi tudi slovenski jezik dobro znati moral. Mi imamo na spodnjem štajerskem Nemce za uradnike, kateri celo na deželi še več s trdimi Slovenci uradovajo, kakor so uradovali v Celji. — Celjsko ustavno društvo tudi nikdar dalje ne vpraša, če bodo davki povišani, nikdar ne bo reklo, Slovenci ne morejo davkov premagovati, naj se znižajo, temuč oni rečejo: to je zdajna „ljudska“ vlada storila, in to tedaj mora dobro biti, vlada se mora podpirati. Zdjajna ustava se nemškemu kandidatu dobra vidi, da se nihče ne sme predrzniti, premembe in poboljšanja želeti. Zakaj pa bi si še tedaj poslanca volili, če je že vse storjeno, za kar se še on potezati misli, če on sam reče, da je s prisego potrdil, da od tega, kar je zdaj, odstopiti noče in ne sme. On je tedaj tudi prisegel, da je vse dobro, kakor je zdaj v ustavi, in da vam za polehčanje vaših težav nič pomagati ne more. In da on iz svojega življenja spodnji Štajer, njegove želje in težave pozna? Kako to žlahtni gospod? Vi niste mar 9 let na gornjem nemškem Štajarji, kakti aktuar uradovali, in ste še le pred enim letom komaj v Celje prišli, in zdaj Vi že poznate naše težave in naše želje? To je malo neverjetno. Premislite si tedaj Slovenci celjskega okraja, kterega izmed vam priporočenih mož hoste volili, ali Ivana Žuža, moža prepričanja, značajnosti in izobraženosti, moža iz vaše sredine, kateri po svoji lastni skušnji pozna Vaše rane, želje, pravice in nepravice, ktere se Vam godijo; za ktere se on tudi vsegrad potezati hoče, in kterega kandidata človeka nikdar nikaka sebičnost vodila ne bode, — ali pa Vam nepoznanega, od Slovencev zelo neprijaznega društva priporočenega moža, kateri ne more znati vašega jezika dosti več, kakor kolikor si ga s besednjakom v roki, z velikim trudom, v ta namen malo nauči, da bi Vas Slovence na volilni dan pregovoril, kateri med Slovenci ni toliko živel, da bi poznal, kde nje črevelj tišči. Mi smo prepričani, da bote vsi z nami klicali: I v a n Ž u ž a je poslanec za celjski volilni okraj, Slovence hoste dali kot Slovenci vaše pravice zagovarjati, in nobenemu drugemu, kot Slovence.

Iz Središča, 17. febr. [Izv. dop.] — Srce mora človeka boleti, kader sliši in bere, kako naši nasprotniki kandidata za deželni zbor, od vseh Slovencev visoko čislana dr. Dominkuša obrekujejo. Tako ravnanje posebnosti jezika nas Središčane, ki smo poznali dedeka in očeta tega gospoda, in smo prepričani, da je dr. Dominkuš vreden vnuk in sin svojih starišev. — Dominkušov dedek ali stari oče so bili častiti ne samo v Središču in v sosednih občinah, temuč tudi v celem Ormužkem okraji. Njihova poštenost in zdrava pamet ste bili sploh poznani. Kedaj so bili župani pred koncem leta v Ormuž k okrajni oblasti poklicani, da bi proračun za okrajne stroške podpisali, so vsi pred k Dominkušu prišli prašati, koliko smejo potrditi in koliko odbiti. Kar so Dominkuš rekli, so župani storili. Oni so več za druge nego za sebe živeli, in še zdaj se ljudje spominjajo, koliko dobrot so sosedu in oddaljeni prijatelji od njih živili. Oni so bili izgled dobrega značaja. Umrli so v letu 1824, in vse je za njimi žalovalo; v Središču nikoli ni bilo toliko ljudi pri nobenem sprevodu, kakor pri njihovem. Na smrtni postelji so svojemu sinu, očetu sedanjega dr. Dominkuša naročili, da mora, ako njih ljubi, pošten mož in dobronik človeštva ostati. Svedok te naročitve in lepih besed, ktere so pri tej priložnosti izgovorili, je takratni učitelj v Središču, ki še zdaj v Ormuži živi. Njegov sin pa je tudi storil, kar so mu oče ukazali. Povsod je bil dobronik človeštva, kjer je le mogel. V grajšini Kalsdorf pri Ilcu je več let kot oskrbnik bival in toliko zaupanja si pridobil, da so kmetje, kedaj se niso mogli pogoditi zaradi kakšne reči, k njemu hodili za svet prositi; kar je on rekel, tega so se držali, in tako so v tem okraji pravde redke postale. Zaupanje do tega gospoda je bilo splošno, povsod so ga hoteli za oskrbnika imeti, celo vladika Sekavski mu je službo v svoji grajšini pri Lipnici ponudil in ondešnje oskrbnništvo poveril. Pa zaupanje kalsdorfskih kmetov ni jenjalo, akoravno se je od njih oddalil. Videli smo pri eni priložnosti, da so od onod kmetje, ki so bili v pravdo zapleteni, v Sekav prišli, ter Dominkuša prosili, naj njim svoje mnenje pové. Njegov izrek je pravdi konec storil. — V kratkem so ga ravno tako kmetje sekavske grajšine čislali, tudi pri teh si je enako veljavo pridobil, kajti so videli, da on le njihovo korist želi. Srečni so bili podložniki tistih grajščin, v kterih je služil. Pa on je tudi drugim ljudem dobronik skazoval. Posebno je slovenski narod rad imel, in še pred letom 1848 je pri dvorski kanceliji in dotičnih grajščakih dovoljenje izprosil, da so se posestniki ljutomerskih goric s primerno odškodbo desetine rešiti mogli. V letu 1848 je bil v ptujski volilni okolici za poslanca pri državnem zboru izvoljen, v kterem si je prizadeval, da bi se razumno preveliki davki za spodnji Štajer ponižali. Poseben dobronik je bil učencem, in mnogo njih je, ki njemu svoj kruh zahvaliti imajo. Vrh vsega tega je bil slovenski domoljub s telom in dušo.

Vnuk poštemega starega očeta, sin ravno tak poštemega očeta je naš dr. Dominkuš. Tudi on kjer more pomaga ubogim, posebno dijakom dobronik deli. Blaga duša, kakor je bil njegov oče, je tudi on prijatelj slovenskega naroda; domoljub je, kar le tisti more biti, ki ima zdravo pamet in žlahtno srce. On je s polno mero vreden našega zaupanja, in po pravici zasluži, da bode slovenski poslanec!

Iz slovenske Bistrice, 18. febr. [Izv. dop.] (V olitev za deželni zbor. Dominkuš — naš poslanec.) Izvršile so se v vseh občinah našega okraja volitve onih mož, ki bodo šli 27. febr v Maribor voliti poslanca za kmečke občine, skoro tretjega dela slovenskega Štajerja. Izvoljeni so večinoma taki možje, ki so že predlanskim bili za volilce in že takrat svoje glase oddali za slovenskega kandidata. Da bodo tudi letos ostali mož beseda in se ne dali niti oplasti niti odgovarjati, temu nam je porok vedenje prvotnih volilcev, ki so skoro povsod svojo željo izrekli, naj se voli za poslanca Slovenec, naj se voli tak mož, ki pozna težave kmečkega stanu, ki ima srce za svoje rojake, pa tudi pogum, zagovarjati njih tirjatve in pravice. Čudno se je torej zdelo našim slov. kmetom, kako da se vendar hoče po vsej sili za slov. poslanca vrvati Nemeč Seidl, ki ne samo da ni naše krvi in ne zna našega jezika, se povsod še ustavlja pravičnim zahtevam slov. poslanca, da, celo zaničuje naše slov. ljudstvo in njegov jezik. Tisti nemški oklic, ki pa je presneto kumern in nam od zaslug Seidla za Slovence besedice ne ve povedati, romal je z „Marburger Zeitung“ vred v vse naše kmečke občine, opravil pa je ravno nasprotno temu, kar so si razpošiljavci domišljevali. Zdaj je vsaj ljudstvo spoznalo, kako pazljivo mora ravnati že pri izbiri volilcev. Vdeleževalo se je večinoma v obilnem številu, posebno tam, kjer se je hotel vsiliti za volilca kak narodni nasprotnik.

15. in 16. t. m. volile so občine mestne okolice. Sedem jih je in na te so stavljali naši mestni nemškutarji svoje največje zaupanje. Vsaki teh občin so ponujali enega izmed onih mešanov, ki so podpisali oklic za Seidla, da bi se naj izvolil za volilca. Volitev vršila se je v kanceliji našega okrajnega zastopa, torej v prostorih, iz katerih je dozdaj še odpahnela vsa slovenščina in ki so še posvečeni edino zveličavni nemščini in nemškutarstvu. Da bodo ravno na teh svetih, dozdaj še neomadeženih tleh zmagali Slovenci, tega si pač še sanjali niso naši velikonemci. Pred hišo, kjer so se zbirali kmetje, zbrale so se tudi najveljavnejše glave izmed veljavnih našega mestica in njih agenti, ki za poliček vina prodajo sebe in svoje ljudi. To vam je bila res živa agitacija, rokostiskanje, šepetanje na uho, nagovarjanje; vse zastonj! — naši kmetje so se že prejšnji dan med seboj pogovorili, koga bodo zvolili; ostali so pri svoji besedi in izvolili so skoro oglasno poštene, zanesljive može izmed seboj; čes da meščani že tako imajo svojega posebnega poslanca, zdaj pa da se voli poslanec za slovenske kmečke občine. Izvoljenih za okolico je 6 slovenskih kmetov; le za zgornjo Bistrino je izvoljen posestnik tamošnjih fužin, ki pa je tudi Slovencev pravičen gospod. Naši meščani pa so se pri teh volitvah lahko prepričali, da se začne zavedati slovensko ljudstvo svojih pravic in da — kri ni voda.

Iz celega našega mesta ni nikdo izvoljen za volilca, kakor edini g. Dr. Vošnjak, deželni posl. Kdo ima tedaj zaupanje ljudstva za se? Naj si to za uho zapišejo tisti, ki v enomer trobijo, da za vse te slovenske prenapeteže ne mara slovensko ljudstvo.

V nedeljo se snidejo slov. volilci našega okraja, da se posvetujejo o prihodnji volitvi. Kolikor pa njih mnenje poznam, lahko že zdaj rečem da bo njih glas: g. Dominkuš — naš poslanec.

Iz Gradca, 14. feb. — „Tagespost“ skoraj v vsakem listu novico objavi, da se bo pri prihodnji volitvi v Mariboru nemški kandidat Seidl gotovo izvolil. Nam se dozdeva da se dotično ugibanje vse pri vredništvu skuje. Tagespoštni očetje si g. Seidla kot poslanca želijo in razen tega še marsikaj drugega, in znano je, kar si človek najbolj želi, o tem se tudi najraje pomenkova, in sam prepriča sebe. Ti vitezi se bodo pa kaj kislomrdali, ko bo njihov up po Muri, deloma po Dravi splaval. Da se bo to zgodilo, je nam porok značajnost štajerskih Slovencev. Velikonemci bi še menda to radi imeli, da bi namesti slovenskih kmetov volilcev, oni na volilnem mestu v paradi stali — Dežman bi seveda na na veliki boben bil, ko bi Nemškutarji — „wie ein Mann“ si sami svojega poslanca volili, zraven pa kričali: „Križajte slovenske narodne poslanca, križajte jih.“ Reklo bi se še potem, da poslanec na tak način izvoljen, bolj zastopa Slovence, ko on, ki je res od slovenskega ljudstva izvoljen! — Nesramnosti jim res ne manjka. Vsak pripomoček je dober, da se Slovani zatirajo. Da, še kak pobožen mož se v Turka zaljubi in mu brado boža, da se le Slovanu pravica krati.

Slovani v Gradcu pa Vas štajerske Slovence svoje brate samo na Vašo dolžnost opominjajo, ki tirja, da človek naj bolj za sebe mora skrbeti. Vi si boste takega moža za svojega poslanca izvolili, ki bode z vsemi svojimi močmi v Vaš prid delal, za Vas govoril, ki ne bode svoje oči obračal taj, od koder le nesreča za Vas priti more — v Berlin.

Kako Vam kaj tekne „štajerski gospodar?“ Ali se je Vam zlo ustreglo z njim? Mislim da ne; prestava kaže, da prestavljalec obravnavanih predmetov ne ume, in da celo ne zna pisati za kmeta, kateremu je konečno vendar list namenjen.

Zadnje dni se je veliko pisalo in še več govorilo, da je g. dr. Maassen na Dunaj bil poklican v konkordatnih zadevah za mešetarja. Jaz Vam pa z mirno vestjo smem povedati, da je prof. Maassen k ministerstvu bil poklican samo kot dekan juridične fakultete. Če je kdo kaj drugega mislil, je bil slabo poučen.

Politični razgled.

Cislajtansko ministersko svetovastvo se neki samo peča s vprašanjem kako spremeniti sedanjo volilno postavo za državni zbor. Ministri še niso enih misli o podlagi, po kateri se imajo te spremembe osnovati. Avstrija ima s svojimi ustavami vedne križe in jih bo imela toliko časa, dokler ne bo hotela poslušati federalističnih Slovanov in posameznih dežel in kronovim. Vsaka ustava je neveljavna, ki ne bo vedela biti vsem narodom pravična, sedanja pa to s kratka ni!

Iz Slovaškega na Ogerskem se poroča o prav živem gibanju pri volitvah za prihodnji državni zbor. V St. Miklošu so prav slovesno spre-

jeli narodnega kandidata ko se je iz Pešte tje pripeljal. Po presrčnem pozdravu in navdušenih govorih je vzdignila mladina narodnega kandidata na rame in ga častno nesla v hišo njegovega očeta. Ko je bil prišel nenarodni kandidat kazat se volilcem, grozno malo se je kdo zanj zmenil. To je gotovo vesela znamenje, da se Slovan povsodi od dne do dne bolj zaveda in nazaj tirja pravice, ki so si jih bili tuji nad njega prilastili.

Prejšnji gališki namestnik graf Goluhovski je zdaj že dalj časa na Dunaji in se posvetuje z dr. Giskrom, kako bi se dalo ustreči poljskim tirjatvam. Kolikor se je torej tudi ministerstvo ogibalo Poljakom, vendar ga silijo okoliščine, ali jim zadovoljiti ali pa odstopiti. S časom pride tudi čas za druge Slované, torej tudi za nas Slovence.

Bavarski vojni minister je tirjal v parlamentu 4,700.000 fl. kredita; s temi denarji hoče oskrbeti armado z novimi puškami na igle. Minister je zboru priporočal, naj mu prošnjo brž ko brž dovoli.

Iz Berlina se je razposlala po svetu novica, da ste sklenile Rusija in Prusija sledečo pogodbo: 1. ko bi dobivala Turčija od Avstrije ali Francije kako denarno podporo, zavežete se Rusija in Prusija podpirati Grčijo z armado 2. Prusija se zaveže, da hoče Avstriji v vojaškem obziru roke zavezati, Rusija pa svoje moči v Vlaško poslala. 3. Rusija bo tekoj začela svojo južno armado za vojsko pripravljati, Prusija pa izreka, da je vsak trenotek za boj pripravljena, 4. brez dogovora s zavevno vlado ne more ne Rusija ne Prusija vojske začeti.

Garibaldi je pisal Kretencanom, naj se obrnejo do severno ameriškanskih držav, ako hoté, da se rešijo turškega jarma.

18. t. m. se brzojavlja iz Pariza: konferencija se je denes šla k seji. Privatna sporočila naznanjajo, kot gotovo, da se kralj Fernando voli za kralja španjskega,

V Parizu je neki rekel imeniten mož: „Še pred 31. majem se bo ob Reni in Donavi razgalilo pokanje kanonov.“

Iz Pariza se brzojavlja: Časniki govore o okrožnici ruske vlade v grških zadevah, vendar še ruski zastopniki na tujih dvorih o njej nič ne vedo.

Na Španjskem se oglašajo ljudstvo v nekterih krajih proti vojaški konskripciji, v drugih za svobodo vere in zato, da bi se odpravila smrtna kazen.

Prestolni govor anglijski obeta Ircem mnogo važnih sprememb v davkarskem, šolskem in verskem obziru. V anglijski nižji zbornici je izrekel Gladstone svoje veselje nad tem, da se je srečno končal turško-grški razrzdvoj. Ob enem je pohvalil vedenje vseh pri konferenciji udeleženi vlad, posebno pa prusko, rusko in turško.

Razne stvari.

* (So vsi enaki!) Kakor je mariborski kandidat Seidl, ki ne zna niti besedice slovenski, svoje priporočilo pustil v 1700 iztisih razširiti tudi v slovenskem jeziku, ravno tako je nek primorski slavohlepnež svojim rojako pesek v oči metal, ko se jim je za poslanca priporočal. „Nov.“ pripoveduje o tem možu:

„Ponujal se je okoličanom za poslanca neki Theodor Schiff, po rodu trd Nemeč, ki ne razume ne besedice slovenske, pa pisari v dunajski obe „Pressi“, v „Triesterico“ in Bog vedi, kamo še; iz tega se pa lahko sodi, koliko srca ima tak človek za blagor slovenskega naroda. Ali ni to grozovita predrznost, da se tak človek le upa ponujati za poslanca nam! Se vé, da je padel, kakor Nemeč pravi „mit Trompeten und Pauken“; med njegovim laškim govorom je že nekdo zaupil: „ne anche per idea“ (ptujcev ne potrebujemo!) Govoril je pa blizo tako-le v laškem jeziku: „Predzmem se, gospodje (julija meseca morebiti še: surovi kmetje!) pred vas stopiti in se vam ponuditi za kandidata pri novih volitvah v okolici. Veči del vas me ne pozná; nekteri pa vendar tudi vejo, kdo da sem in me poznajo (se ve da!). Obljubim vam, ako me volitve v deželni zbor, da bom na vse moči delal, kar se tiče materialnega interesa okolice. Ker pa vem, da ste rodoljubi (lejte no!), obljubim vam z moško besedo „parola d' honore“, da ako za vašo narodnost ne bom mogel govoriti, ker mi slovenski jezik in slovenski odnošaji niso znani, da ne bom temu, kar bodo drugi gospodje tovarši delali, nikdar nasprotoval ni z djanjem niti s pisanjem niti z besedo, ampak zagotavljam vas, da bom tudi v tem smislu z njimi glasoval. Torej se vam še enkrat za kandidata priporočam.“ — Se ve, da je mož le bob v steno metal, kajti koliko obljube tacih kandidatov veljajo, vidimo predobro na dr. Klun-u, ki so ga Slovenci v Ljubljani v trdnem prepričanju volili, da stoji zvest na strani slovenski, zdaj pa jim je zginil kot kafa!

* (Volitev deželnega poslanca v Idriji) namesti izstopivšega viteza A. Gariboldi-a bode 5. sušča.

* (Ljubljanski gimnazijalci) namerjajo 28. dne t. m. v čitalnični dvorani napraviti besedo na prid Vodnikovega spominka. Program bo obsegal muzikalen in dramatičen del. Zapore, ktere so se stavile dijakom pri tem blagem početju, odstranile so se srečno. Nadjamo se vsestranske udeležbe in veselega večera.

* (V slovanskem jeziku) izhaja časnikov letos 399 in to ruskih 198, českih 77, poljskih 69, hrvaško-srbskih 26, slovenskih 12.

* (Letošnjemu letu) prerokuje vremenski prerok Zajček obila žita, sadja, krompirja, zelja in sená.

Dunajska borza od 19. februarja.

5% metalike 61 fl. 90 kr.	Kreditne akcija 287 fl. 80 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. 61 fl. 90 London 122 fl. 40 kr.	
5% narod. posojilo 67 fl. 90 kr.	Srebro 120 fl. 75 kr.
1860 drž. posojilo 76 fl. 60 kr.	Cekini 5 fl. 81 kr.
Akcije narod. banke 714 fl. — kr.	